

Landskap: ..... Bleking ..... Upptecknat av: Jan-Öjvind Swahn .....
 Härad: ..... Östra ..... Adress: .....
 Socken: ..... Augerum ..... Berättat av: C.A. Fridström, hemmansäg. ....
 Uppteckningsår: 1946 ..... Född år 1889 ..... i Hallarum, Jämjö s:n

Tor. s. 1.
 Lill-Olle och
 Anders Håkansson s. 2-3.
 Grisar i stamn. s. 4.
 Om en koffelmakare
 som ryckte från exercisen s. 5.
 Drunknad flyter upp
 vid åskväder. s. 6.
 Mord. s. 7-8.
 "Föglaträparträäd" s. 9
 Lungrot. s. 10-11.
 De drunknade oroad
 fjärdingsmannen. s. 12

6.

ACC. N:R M. 10061: /.

Hanna Lindgrén sa, att Tor hade kört på berget ovanför hennes stua med sina bockar och sin vagn, och hon brukade kunna visa några spår däroppe som di skulle ha gjort. Hon trodde mer på Tor än på Gud, det är i alla fall ett som är säkert. Hon dog för en fem år sen och fiskaren där nere är hennes sonson.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10061: 2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sill-olle var släkt med Anders Håkansson, han som var vid Riksdan och ble adlader. Han hade berättat för mor, att de satt i rådet och gav varandra örfile. Den som satt längst ner gav den som satt närmast över honom en örfile och sa till honom att skicka den vidare, och den kom ända upp till Anders Håkansson som satt närmast bredvid Kungen, och då tänkte de de skulle pröva Håkansson, och se om han skulle våga ge Kungen en örfile. Men när Anders Håkansson fick örfilen av den som satt bredvid så sa han: Farmin var en åkerman och när han kom till en ren så vände han! och så skickade han örfilen samma väg tebackes som den hade kommit.

Sill-Olle han var så riker i sina första år så han skodde sina hästar med silver och hade silver på vagnarna och sammet och läder inuti. Men så fick han en dag för sej att han skulle bränna brännvin, och det blev hanses olycka. För se det ruinerade han sej på precis.

*adl. 1801 af H. H.
Håkansson
Landsböcker*

ACC. N:R M. 10061:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Han umgicks i di finesta kretsar i stan, både bland
officerare och handlande, men han slutade med å gå och
sälja siller. Se det skulle allt gå så, för hanses
mor hon var så högfärdiger så det var ingen ända på
det och ingen måtta heller. Sill-OLles far var nästan li-
ka rik som Sill-Olle, och hans hustru var förskräckligt
högfärdig. De hade så många fläskaskinkor upphängda i
källaren, så att en dag när hon givk dit ner så blev hon
sprit förbannader för att de hängde i vägen för henne,
så många var di. Då svor hon till si, och sen en vacker
dag hade son hennas inte så mycket som en fläskasvål
å stoppa i truten.

ACC. N:R M. 10061: 4.

Förr gick det grisar lösa i stan (Karlskrona) både på Björkholmen och mätta (mitt på) torget, det berättade mor min. I Bokehult på Ringö, där riktigt svärmade grisarna i stora hopar å åt ållon.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10061: 57

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var en toffelmakare i Lyckeby som smet från
exisen, han bara gick en morron och de trodde han hade
rymt. Men så ett par dar efter så kom han igen och hade
en långer blodkorv hängande runtomkring halsen på sej
och den åt han på. Och så gick han te kaptenen å åt
på korvastompen å sa: Jo si, ja måtte hem te slakten,
å här han både intyg å bevis! Å så la han korvasnoppen
på bordet hos kaptenen.

Han hängde sej häromdan förresten. Hans syster
hon var så leer som en påskakärring.

ACC. N:R M.10061:6

Ja, tänk den där flickan som drunknade häromdan när den där segelbåten välte, den har di inte hittat än, men hon flyter allt opp när det blir åskväder härnäst, det brukar di göra, så då kan magistern gå ner å titta vid sin badstrand, så är hon nog där.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10061: 7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min farfars farbror han var ute med en di kallade Schwen-Elsa och då hittade di liket åtte en som hade blitt mördad. Han låg under en björk. Se det var så att di gick där i markerna å det var tidigt på året å alla träd var gröna å grannar för det hade inte blitt nån torka än, men så så di en björk som hade blitt alldeles brun. Å då sa di te varandra: Varför är inte den grön som di andre, och så grov di där genast för di var nyfikena på vad där kunde var, å så hittade di ett lik. Men om det alltid är så, det vet jag inte.

Men på tal om övernaturliga spöken å sånt, så var min farfar en dag nere vid stranden å då hörde han ett förskräckeligt illtjut från sjönnen å sen hörde han ett illhojtande till oppefrån Stutanobben, men vad det kunde vara för något, det vet man inte.

Men där var en som mördade Petter Harje-Nicken,

ACC. N:R M. 10061:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och polisen hölt han i tre månar, men di fick han
minsjäl inte till å säja nått, för det var en förhårdader
sälle. Men så ble det åska, å då gick di ner till stranden
å då hittade di liket, för det stod där i vattenbrynet
å guppade och när di fick opp det så var det bundet
vid ett tjuder och vid tjudret var en kvarnsten och båda
visste di säkert var hanses, men han erkände inte ett
ord, så di måste släppa han. Men ett som var säkert,
det var att han hade mördat Pelle, för han var käri
hans fru. Men innan han hade flutit opp, så brukade hans
barn vakna i sömnen och ropa på mor sin, å då visste di
ännu inte att han låg i sjöen, å säja: Mor, mor, far vae
här å han var alldeles våt. (Fru Fridström inföll: Äsch
sånt skitsnack, vad folk hade mycket dumt för sej förr
i tiden, det vet man väl att sånt där bara är löjn)

ACC. N:R M. 10061:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

(Berättaren tog sin knotiga käpp å hötte med den i luften ett tag å sa) Kan ni säja mej vad den härringa käppen är gjorder av för träd? -- Jo, det ska jag säja er ~~att~~ han är skuren utå äkta föglaträmpareträd (Fågel-trampare-träd), sir nix inte det? - Fru F: Jo, si han menar som så, att den är gjord av vad trä som helst, för fåglar di sätter sej ju i alla träd å boskar. Det är väl en ene-käpp, inte sant?

ACC. N:R M. 10061:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Alla di som bodde i det där lilla torpet som ligger bredvid von Kocharnas lilla ställe vid viken här inne på Lösens ägor, di dog i lungsot, di. Di var så präktiga, långa, starka stiliga karlar allihop, å så gifte di sej, å sen dog di allihop, den ene efter den andre. Långa Lena ho dog först, å sen gick di samme väg en efter en. Men moren deras ho levde länge å ho hann med å ärva 10 000 från Amerika. Men stugan står obebodd sen dess, å det skulle ju faen flytta in i en stuga där di dött så många å det i lungsot. Hennas döttrar di dog åsse, och deras barn di kom hem te Far och en av sönerna lever än. De var så söta då, svart hår hade di å röa kinder, men de vill inte bo där längre nu, de skyr liasom ett hus där så många dör, ja tillåmed lössena så skyr di såna ställen. De dog ofta i lungsot förr, folk, en sån som Niklas Annars i Säby han dog i lungsot och alla hans åtta barn och alla

ACC. N:R M. 10061: //.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

~~xxx~~ deras fruar och ett par drängar till. Och de rev
deras hus, för de ville inte det skulle stå sen. Men
det var inte Hallenbergs (En känd lektor i K:a) föräldra-
hem, för då hade väl inte han levt han heller. Så nog
är det nått otyg med i sånt, utå nån sort, inte kan
bara di där bacillerna göra det inte? Tror han det
han som ska bli doktor?

ACC. N:R M.10061: 12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fjärdingsman fick inte va i fred när Lindgrens pojkar drunknade. Han såg dom varevelia natt å till slut så ble han le på att å tog en vanlig not å gav sej till sjönnen å i frösta draget fick han opp dom allihop. Sen ble det lugnt. Hanna Lindgren hade fler pojkar som drunknade. Hon hade alla deras hattar hängandes vid dörren, hälften på ömse sidor. Hon dog den där stränge vintern för nåra år sen, siste gången hon var i Lyckeby.

När hon dog sa hon till Fiskare-Johan på Torpet att di skulle skära utå henne häslenorna när hon var dö. för att hon inte skulle komma tebaks. Se hon var ju alldeles tosseter kärringen. Å tro på Tor, va!